

Det indiske arbeidsfelt.

Våre elskede medarbeidere!
Og min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus.» Filip. 4, 19.

Hvor stort at vi har en rik og omsorgsfull far. Han formår å fylle all vår trang, det være både åndelig og timelig så kommer han aldri tilkalt. Han tøver til tider med hjelpen for at prøve vår tro; men ære skjæ hans navn, han kommer aldri forsent med sin hjelpende hånd. Hans øie vokter spurven, og han vokter sine barn enn mer. Må den enkelte være lydhør for hans stemme, så skal Guds sak gå frem og den lydlige høste stor velsignelse. Gud taler enn som fordom og minner sine barn om dette eller hint, og den sje som ligger nær Guds hjerte og eier hans fortrolige samfund har alltid et åpent øre for Andens røst. Tiden har gått så fort og det er måneder siden vi skrev. Gud er med oss og velsigner sitt ord hvor det blir forkynt. Hadde en velsignet tur til Hazaribagh. Fikk anledning å vidne om Frelseren både der og på veien. Skarer samlet seg omkring oss og lyttet med spent oppmerksomhet til frelsens budskap. Denne gang fikk vi bo meget billig hos en indisk dame. Hun var under påvirkning og bad oss be for henne.

Omkring i landsbyene her i Ranchi har vi hatt velsignede møter. Gud har talt til sjele ved sin And og flere har kommet til Misjonshuset for å få vite mere om veien til frelse.

En dag kom en ung mann og sa: «Jeg var på deres møte igår og da de inviterte dem som ønsket å vite mere til Misjonshuset, så har jeg kommet, da mitt hjerte blev grepet av det dere talte om at det var mulig å få et nytt hjerte.» Gud gav nåde til å forklare på en enkel måte hvordan man får dette nye hjerte. Han kommer nu regelmessig og vår bønn er at han, med de andre som Gud taler til, snart må få se for ordet og oppgi alt for å følge Jesus. Vær med å bed om det elskede venner.

Har siden vi sist skrev mottatt to småpiker til. Den ene tolv år gammel heter Pyari og den andre 6 år gammel heter Eushilla. Vi venter snart å motta en liten pike til så familien vokser stadig, men han som hører ravnungenes rop skal også åpne hjerter så vi får nok til deres underhold. Den Gud som var på Elias' tid er just den samme idag. Halleluja. Minnes også disse småpiker i eders bønn, at de må vokse op og bli strålende lys for sine landsfolk.

For et par dage siden mottok vi 10,000 dele av Skriften på Hindi og Urdu. Bed også for denne viktige del av arbeidet. Guds ord er mektig og levende, skarpere enn noe tveegget sverd. Halleluja! Det gjør sitt mektige verk i sjelene. Tenk når høstens dag kommer og vi skal få se alle dem som

De syv rop fra korset.

Av misjonær Math. støve.

Det var bevegede tider i Jerusalem. En mann ved navn Jesus var dagens samtaleemne. Noen mente han var god, andre at han forførte folket. Jødene med yppersteprestene i spissen hadde satt sig å få ham ryddet av veien før jo heller. De lot ham gripe i Getsemane, førte ham for domstolen, hvor der reistes voldsomme anklager imot ham.

Men han — han stod taus. Et mysterium. Hvorfor svartet han ikke? Pilatus og mange med ham undret sig storlig. Mens landshovdingen stod rådvill lød ropet: «Bort med ham! Korsfest ham!»

Og deres rop fikk overhånd. Han blev dømt, enda hverken Herodes eller Pilatus fant ham skyldig i noen av anklagepunktene.

Han skulde korsfestes. Et tog farer avsted. En i mengden har vakt alle oppmerksomhet. Han er tornekrone, blodig og sår, og enda får han de ene slag etter det annet underveis. Og han bærer et kors. Det er så tungt at han segner under vekten. En forfibarende tvinges til å bære korset etter ham.

A hvilket syn! Der høres høie rop fra mengden. Noen spotter, andre gråter. Men toget fortsetter, og så er de på Golgatahøien. Der skal slaget stå.

Der er flere dødsdømte. To røvere som har begått opprør og mord og skal avlives samtidig.

Der nagles Jesus fast til korset. Det gikk et rykk igjennem ham for hver nagle som drives inn, mens blodet sprøyter friskt og rødt. Ellers er han overlatt og rolig. Leppene skjaly men ikke et ord — ikke en klage.

Så reises det berømte kors — Golgata-korset. Her er korsfestet midt imellem to røvere.

Spennig — de holder pusten — hjertene banker. Noen er nær ved å besvime, andre raser i hat. Folkehavet bruser.

Hvad vil skjæ? Å jo — der høres det første rop fra korset:

Fader, forlat dem! Ti de vet ikke hva de gjør.

Å du for et hjerte! Men råds-herrene opdaget det ikke. De spottet og sa: Andre har han frelset, la ham nu frelse sig selv, dersom han er Guds Messias, den utvalgte!

Og vidnesbyrdet var sant. En

menge var blitt hjulpet av ham. Spedalske hadde blitt renset, blinde fått syn, stumme talt, døve hort, feber truet og døde hadde stått op.

Hvem kunde nekte dette? Men kunde han ikke frelse sig selv? Ja og nei.

Hadde han satt sig imot kunde ingen ha krummet et hår på hans hode. Selv erklærer han: Ingen tar det fra mig, men jeg setter det til av mig selv.

Se det er forklaringen. Heller ikke angående dette å frelse sig selv svarte han på. — Først ved lyden av et bønnerop fra en av de døpende røvere åpnet han atter igjen sin munn, og her har vi hans

annet utrop på korset:

Sannelig, sannelig sier jeg dig: idagskaldet være med mig i Paradis.

Enestående — når det gjaldt å forsvare sig selv kunde han tie, men ikke til en bønn fra et bodferdig hjerte, selv om det kom fra en forbrøder.

Men dermed var også hans munn lukket igjen, overgitt til smerte — bare smerte.

Under disse forferdelige timer hadde hans mor, og hennes søster Maria m. fl. trengt sig helt frem til korset. Og hvad et morshjerte følte i denne stund kan iallfall ikke jeg skildre. Visselig var det et sverd som gjennemtrente den kjærlyghetsfulle mors bryst.

Men Jesus så hennes nød og ved dette syn åpnedes atter hans munn

for tredje gang.

Da han så den disipler han elsket sa han til sin mor: «Kvinne! Se, det er din sønn,» og til disiplen: «Se, det er din mor.»

De forstod meningen, og det gjør også vi, og ser herav at han heller ikke var likegyldig for sin mors jordiske fremtid mens han hang på korset.

Men så var det som om spotterne fikk et slag på munnen. Den blanke dag blev plutselig forvandlet til mørke som varte i tre timer.

Hvor skulde de vel vende sig? Hvad vilde bli det neste? Håndordene blev svakere og sjeldnere. Deres indre var blitt fylt med redsel. Vilde Jesus stige ned av korset og forsvinne i mørket?

Han har lovet å være med sine til slutt. Han er med hele livet ut. Pris skjæ Gud.

Søster Nordii hilser. Hun trives godt og det går frem med språket. Vær så hjertelig hilset fra oss alle her. Vi minnes eder daglig innfor nådens trone. Takk for eders forbønner. Må Herren rikelig lønne den enkelte beder og offerer for hans store sak her ute i

Men Jesus steg ikke ned. Onsider hører de hans røst for fjerde gang fra korset og dette var det mest angselfulle rop som har lytt på denne jorde: «Eli! Eli! Lama sabaktani! det er: Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt mig!»

Han hadde alltid ei et fortrolig omgang med sin himmelske fader, og vært sig bevisst hans absolutte behag over sig. Da det stod som værst til i Getsemane sendte Gud en engel og styrket ham, men nu var der ingen oppmuntring å få. Disiplene var flydd for å spare sitt liv, og selv solen hadde lukket sitt øie og gjemt sitt smil for ham. Gud hadde forlatt ham.

Hvorfor? lyder angstens rop. Ja, hvorfor — tenk dig om.

Han roper på Elias — sa de. Nu skal vi se om han kommer og befrier ham. Spenningen steg, men ingen Elias kom.

Mens de ventet på Elias åpnet han sin munn for

femte gang og roper:

«Jeg tørster!» Og det gjorde han på en dobbelt måte. Kan vi sette oss inn i virkeligheten av hans følelser i denne stund? Akk nei. Kan det beskrives? Slett ikke. Men tenk allikevel på situasjonen og repeter ordene: Jeg tørster. En av dem som stod der sprang til, rakte ham en svamp dyppet i edikk, og så får vi høre hans

sjette utrop fra korset:

«Det er fullbragt!» Berømte ord, og de bør enn mer berømmes. Der var iallfall en som hadde løst sin oppgave til fullkommenhet her i livet, og nu stod bare døden igjen og seiren over den.

Det var som faderen atter vendte sitt smil imot ham. Fornemmelsen av Gudsforlattheten var forsvunnet og foran sitt siste åndedrett lyder det

syvende og siste

rop fra korset: «Fader i dine hender overgir jeg min ånd!» og så utåndet han.

Dermed var første akt i verdens største drama utspillet, men kronen på verket var opstanden.

Det var en oppreven folkeskare som forlot Golgatha den dag. Mange hadde fått et annet syn på Jesus, og ved synet av alt dette vil vi forene oss med hovedsmanntens utrop: «Sannelig, den nevner Guds sønn!»

hedningeland.

Som dere muligens vet så er vår kasserer syk og ikke istand til å overta forsendelsen av midler. Vil dere som blir minnet av Gud om å yde, vennligst sende bidrag direkte intill Gud åpner vei for noen annen til å overta tjenesten. Det blir ellers lenge å vente. — Eders i nåden forenede

Br. og str. Desmond.

„Samenes Apostel“.

Om avdøde misjonær Wangbergs side dager har vi mottatt følgende fra han sønn Enoch, som ganske sikkert vil interessere Wangbergs mange venner, som han kom i berøring med på sine reiser med evangeliet:

— Ja, mange ting er skjedd i denne vinter for vårt vedkommende. For mig var jo far idealet av en far, og så skulde si farvel til ham frisk og sund som han var da han reiste, og få se ham igjen dod og kald i kisten. Hadde det ikke vært vissheten om snarlig gjensyn, hadde stillingen vært fortvilet. Men fordi jeg vet at jeg skal få se han igjen, blir det bare en skjøn ventetid.

Far reiste i slutten av september over til Storbritannia for å virke der. Av de brev jeg fikk fra ham, fremgikk det at han var frisk til helt ut i desember. Det siste brev jeg fikk viser at han holdt på å miste stykke, for det var omtrent uleselig. Vi forstod at han tenkte sig en tur til Irland, og der var det han blev så syk at han måtte reise hjem. Den hjemreisen er så frykkelig, at jeg gruer mig for å skrive om den. Hvad han virkelig led, vet bare Gud alene. Men da han omsider kom til Trondhjem 1. juledag, var også kreftene uttomt. Det var ubeskrivelig tungt å ta imot far slik, fortalte min bror der nede. Far kjente ham bare på rosten. Tredje juledag kjørte de ham til læge, og han fortalte det var tubertier i nyrene og forstoppelse. Han blev derefter lagt inn på sykehuset.

Lægen sa der at han nok kunde bli såpass at han kunde komme op igjen, men lenger enn ett år kunde han ikke leve. Etter ca. 14 dager blev han såpass at han kunde være oppe. Han sa selv at det var Guds ledelse at han kom til sykehuset, for det var en stor misjon han fikk utføre blandt sine «lidelsesfeller», som han kalte patientene. En måned var han på sykehuset, så fikk han komme hjem. De 14 dager han fikk være hjemme hos mor, var rene jubeldager. Og de mange venner som kom for å besøke ham, gikk beriket hjem igjen. For det var som en broder sa: «Vi kom for å troste Wangberg, men vi blev trostet selv.» Ja, slik var det. Det var bibeltimer. Selv om han ikke kunde lese, kom det vel med at han hadde lest sin bibel de 66 ganger fra perm til perm.

Han hadde hele tiden et hoit blodtrykk, så man fryktet for slag og det første kom onsdag 12. februar. Det annet kom fire dager etter og han var etter dette ikke ved bevissthet. På søndag formiddag var endel venner og besøkte ham. Det var da vanskelig for ham å følge med i det norske språk, men det engelske kunde

Han hadde hele tiden et hoit blodtrykk, så man fryktet for slag og det første kom onsdag 12. februar. Det annet kom fire dager etter og han var etter dette ikke ved bevissthet. På søndag formiddag var endel venner og besøkte ham. Det var da vanskelig for ham å følge med i det norske språk, men det engelske kunde

Forts 4. side.

